

လရောင်ကျူးရင့်

ကိုးနာရီ ကိုးမိနစ် ကိုးစက္ကန့်

အခန်း (၁)

မီးတွေ ပျက်နေတာလား ..၊

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ပေမယ့် ရုတ်တရက် ဘာမှ မမြင်ရ ..၊

ဘယ်အချိန်ရှိပြီမှန်းလည်း မသိ ...၊ နာရီကို လိုက်စမ်းတော့လည်း မတွေ့ ..၊

“မောင် .. မောင် ထပါဦး .. မီးတွေပျက်နေတာ ထင်တယ်၊ အားလုံး မှောင်မည်းနေတာပဲ ..”

မောင် အိပ်တဲ့ ဘက်ကိုတော့ သေချာပေါက်ထိမိမှာ မို့ လက်ပြန်စမ်း လိုက်မိ၏။

ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ မောင် မရှိ ..။

“မောင် ..”

မောင် ဘယ်သွားတာလဲဆိုတာ ခေါင်းထဲ အရင်ရောက်၏။

အပေါ့အပါးသွားဖို့ ထနေတာဆိုလည်း ရေအိမ်ဝင်ကာမှ မီးတွေ ပျက်သွားတာလား ..၊

မီးဖွင့်မလို့ သွားနေတာဆိုရင်လည်း အသံလေးဘာလေးပေးဖို့ ကောင်း၏။

“မောင် .. ဘယ်မှာ လဲဟင် ..၊ အင်ဗာတာခလုတ် ပိတ်ထားမိတယ်

ထင်တယ်၊ မောင် အဲဒီကို သွားနေတာလား ..၊ အသံပေးပါကွာ ..”

အမှောင်ထုနှင့် သူမ၏ အသံတွေသာ အိမ်ထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်သလို ကျန်ရစ်ကာ မောင့်ဘက်က တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူမ မွေ့ရာပေါ်က ဆင်းလိုက်သည် ။

စားပွဲဆီ အရင်တိုးသွားကာ နာရီနဲ့ ဖုန်း တစ်ခုခုကို တွေ့ဖို့ စမ်းသည် ။

ဖုန်းကို အရင်တွေ့ကာမှ ဖွင့်လိုက်တော့ အလင်းရောင် ရလာသည် ။ ထိုအခါကျမှ နာရီတွေ့ ၏။

ခုမှ ည ကိုးနာရီပဲ ရှိသေးတာ ...၊

နာရီကို ပြန်ချလိုက်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီခါးစည်းကြိုးကို တင်းအောင် ပြန်ချည်သည် ။

ပြီးမှ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖြစ်သလိုလိပ်တင်၍ စားပွဲစွန်းမှာ တင်ထားသည့် ခေါင်းစည်းကွင်းနဲ့ ထပ်ပတ်လိုက်၏။

ဖုန်းမီးရောင်ကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်ပြီး နောက်ဖေးဝင်ဖို့ လှည့်လိုက်လျှင် ...

“အမလေး! ...”

“ဒေါက် ..”

ရင်ဘတ်ချင်းကပ်မိမတတ် သူမရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်နေသည့် ကိုဇွေ့ ..၊

ဖုန်းက ပက်လက်ကျသွားသဖြင့် မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင်လေးကို ပေးနေသေးသည် ။

ထို့ကြောင့် သူမ မောင့်ကို ခပ်ရေးရေး သဏ္ဌာန်လောက်တော့ မြင် နေရ၏။

“မောင်ရယ် ... လန့်လိုက်တာ ...၊ အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ နောက်မှ ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

“မင်းကို စောင့်နေတာ ..”

“ဟင်! ...”

ထူးခြားသည့် မောင့်အသံကို သတိထားမိလိုက်တာနှင့် ပင့်တက်လာ သည့် မောင့်လက် လှုပ်ရှားမှုကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဓားကြီးပါလား .. မောင် ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..၊ ဓားကြီးနဲ့ ဘာလုပ်မ လို့ လဲ မောင် ..”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်လိုက်မိ၏။ စားပွဲစွန်းနဲ့ တင်ပါး တိုက်မိကာ အိပ်ရာဘက်ကို လူက ယိုင်သွားတော့ ချောင်ပိတ်မိသလို ဖြစ်သွား၏။

“မောင်နော် .. မမြင်မစမ်းနဲ့ ဒါ နောက်စရာ မဟုတ်ဘူး ..၊ ဖြူ ကို ကြောက်အောင် မလုပ် ပါနဲ့ မောင်ရယ် ..”

“မင်းကို ကြောက်အောင်လုပ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်ယူရမှာ ပေါ့၊ ဟား .. ဟား ... ဟား ...”

“မောင် ..”

ဟားတိုက်ရယ်ချလိုက်တာ တစ်အိမ်လုံး တုန်ခါသွားသလိုပင်။

ပြီးတော့ ရှေ့ထပ်တိုးလိုက်လျှင် ဖြူ လန့်ဖျပ်ပြီး ဆုတ်လိုက်သဖြင့် အိပ်ရာပေါ် ဖရိုဖရဲ နောက် ပြန်လဲကျသွား၏။

“မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ ...၊ မနောက်ပါနဲ့ မောင်ရယ် ... ဖြူ
ကို မစပါနဲ့ နော် ..၊ ဓားကြီးနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ် မောင်ရဲ့ .. ချထားလိုက်
ပါ .. ဖြူ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“အန္တရာယ်ရှိနေတာ မင်း သိသင့်တယ် ဖြူ ..၊ အထူးသဖြင့်
ဒီလိုညမျိုးမှာ ..”

“မောင်နော် .. တော်တော့ ...”

“ဘာ .. မင်း မကြားရဲတော့ဘူးလား ..၊ ဟုတ်တယ် .. မင်းကိုသတ်မ
လို့ ..၊ ဒီညမှ မင်းကို မသတ်နိုင်ရင် ငါ့ကိုယ်ငါ အပြစ်ပေးမိတော့မှာ ..”

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး ”

ဖြူ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာကာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သူ့ကို
ယ်ကြီးကို တအား ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ထွက်ပြေးမလို့ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လျှင် မျက်လုံးထဲမှာ
ဖွေးခနဲ အဖြူရောင်တန်း တစ်ခု မျက်နှာရှေ့က ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ပြီး ...

“အား! ...”

လည်ပင်းကို ဓားချက်ရှုပ်ပြေးသွားခဲ့တာ လေပြည်ရှိက်နမ်းသွားတာ
မဟုတ် ..၊

ပူနွေးသောသွေးတို့ နှင့် လည်ပင်းကို လက်တို့ နှင့်အုပ်ကာ ဖြူအိပ်
ရာပေါ် ဘိုင်းခနဲ ပြုတ်ကျ သွားခဲ့၏။

“အား! ...”

ဖြူ တအားကျိုးအော်ကာ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုင်၍
အတင်းကျိုးရုန်းထလိုက်သည် ။ သူမ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပဲရှိနေကာ အိပ်မ

က်မက်ခြင်းဆိုတာ သိလိုက်၏။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်လေးက ဖွေးထိန်မနေပေမယ့် အိပ်မက်ထဲက မှောင်နဲ့ မည်းမည်းလို ကြောက်ဖို့ မကောင်းပါ ...။

ဒါပေမဲ့ သူမ ရင်တွေ ခုန်ပေါက်နေဆဲရှိကာ အိပ်မက်ပါလားဆိုပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားတာမျိုး လည်း မဖြစ် ...။

“ချောက် ..”

မီးရောင် ဖွေးခနဲ လင်းသွားသည် ။

စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်အဖြူ၊ ချည်ပုဆိုးအနီကွက်နှင့် အရပ်မြင့်မြင့် အသားတွေ ဖြူဝင်းနေသော နွေမွန်းတည့် ...၊

“မောင် ...”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... နေမကောင်းဘူးလား ..”

မွန်းတည့် က စီးကရက် လက်တစ်ဖက်မှာ ညှပ်လျက် မီးဖွင့်ပြီးမှ တံခါးကို ပြန်လှည့်ဝိတ်၏။

“မောင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ကိုယ် မင်းလိုမှ အစောကြီး မအိပ်တတ်ဘဲ ..”

နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည ကိုးနာရီတိတိ ..၊

ပြီးတော့ မောင့်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိပြန်သည် ။

မတိုမရှည်ဆံပင်ကို သေသပ်စွာဖြိုးလျက် နားသယ်စပ်နဲ့ လည်ကုပ်တွေထိ အမြဲတမ်း စိမ်းမြဲ နေတတ်သော မောင့်ပုံစံက အိပ်မက်ထဲက ပုံစံမျိုးနဲ့ တခြားစီ ...။

ဖန်ချိုင့်ထဲက ရေထည့်ပေးနေသည့် မောင့် လက်ချောင်း သေးသေး
သွယ်သွယ်လေးတွေက အစ အနုပညာဆန်ကာ မွေးညင်းတို့ လက်ဖျံမှ
စိမ်းစိုနေတာအထိ မောင့်တစ်ကိုယ်လုံးက မဟာဆန် အောင် ချောသည်
။

ဒါကြောင့်လည်း မောင့်ရင်ခွင်မှာ သာယာမိပြီး ကိုယ့်မိဘတွေကို
ကျောခိုင်းစွန့်ကာ မောင်နဲ့ ပဲ နေနိုင်ခဲ့တာ ဘာပူပင်သောကမှ လည်း မ
ရှိခဲ့ ..။

“ဟေ့ .. ရေပေးနေတာ ယူလေ ..”

“မောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင် ..”

“ဟ .. လူကို ကျိုးတိကြောင်တိနဲ့ မေးလှချေလား၊ ဘာပြောချင်လို့ လဲ
... ဆက်ပြော ..”

“မဟုတ်ပါဘူး ..”

ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းပေါ် ပြေကျနေသည့်ဆံပင်တွေကို နောက်ကို သိမ်း
ပို့လိုက်ကာ မောင်ပေး တဲ့ ရေကို သောက်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက်
ထဲမှာ မောင်ကိုင်ထားတာ ရေခွက် မဟုတ် ..။

“အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

ဖြူ ချောင်းဆိုးတော့ ရေစက်တချို့ ပါးစပ်ထဲက စင်ထွက်ကုန်သည် ။

မောင် တစ်ခုခု ထပ်မေးလိုက်မှာ စိုးလို့ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကဗျာက
ယာ ရှင်းလိုက်ရကာ ..

“အိပ်တော့လေ မောင် ..”

“ဖြူ ..”

“ဟင် ..”

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင် ..”

“ကုမ္ပဏီကအလုပ်တွေ မင်း ခိုင်းထားတာလေ ..”

ဟင် ..၊

ဖြစ်ရပြန်ပြီ တစ်ပြစ် ..၊

အလုပ်ကပြန်လာတည်းက သိပ်နေမကောင်းလို့ စောစော အိပ်ရာဝင်ခဲ့တာ ဒီနေ့ ခါတိုင်း ထက် စောသည် ။

“ဆောရီး မောင်ရယ် ... ဖြူ မေ့သွားလို့ ၊ ဟိုလေ .. ခေါင်းတွေ မကြည်လို့ လား မသိဘူး .. အိပ်မက်တွေ လျှောက်မက်နေတာ ..”

စီးကရက်တစ်ရှိုက်ကို နှုတ်ခမ်းက ဖြည်းဖြည်းမှတ်လွှတ်ရင်း မွန်းတည့် က မတ်တတ်ကနေ စိုက်ကြည့်သည် ။

“ဒီလောက်တောင် အော်လိုက်ပုံထောက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ လူသတ်သမား လိုက်နေတာ ထင်တယ် ..”

“ဟင်! ...”

ဖြူ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည် ။ ပြုံးနေမှန်း မဲ့နေမှန်း ခွဲရခက်သော မောင့်နှုတ်ခမ်း သားတို့ ကို မော့ငေးနေမိ၏။

အထူအပါးညီကာ ထောင့်ချိုးညီသော မောင့်နှုတ်ခမ်းတွေက တခြားအသားဖြူတဲ့ လူတွေလို ပန်းရောင်သမ်းတာ မဟုတ်ဘဲ အပြာရောင်သမ်းနေသည် ။

ဒါကြောင့်ပဲ ပြုံးတိုင်း မဲ့တိုင်း ထမင်းစားတာ .. စီးကရက်သောက်

တာကအစ မောင့် ဟန်ပန် အမူအရာတွေက ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည်။ ။

မောင့်ကို သူမ ချစ်သည် ..၊ မောင် စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် မခံရပ်နိုင် အောင် ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောပြော ခဏနဲ့ ပြေပျောက်နိုင်တဲ့ အထိ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့သည်။ ။

မောင်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ခဲ့ဘူးလား ..၊

“မင်း အိပ်တော့လေ ..၊ မီးပြန်မှိတ်ခဲ့ရမလား ..”

“ဟင့်အင်း ... အလုပ်တွေ ထားလိုက်တော့ မောင် .. လာပါ အိပ်ရာ အောင် ..”

မောင်က ကျောခိုင်းပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှည့်ကြည့်၏။ စိုက်ကြည့် နေတာ နည်းနည်းတော့ ကြာပေမယ့် ဘာမှ မပြောဘဲ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ။

“မောင် ..”

“မင်း အိပ်ပါ ... မနက်ကျတော့ မင်းရှိမှ ဖြစ်တာ၊ ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင် တာ ဒါပဲရှိတာ .. ပြီးမှ ပဲ အိပ်တော့မယ်”

“မောင် ... ဖြူကို ရွဲတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ..”

တံခါးနားကျမှ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ့်လိုလူက ရွဲနေစရာလား ဖြူ၊ မင်း အိပ်ပြီးမှ အိပ်တက်တာလည်း အကျင့်ပါနေပါပြီ”

သူ ထွက်သွားပြီး တံခါးပြန်စေ့ခဲ့၏။

ဖြူ ဒီတိုင်းလေး ကျန်ရစ်ခဲ့လျှင် မောင့်စကားတွေမှာ နာကျင်မှုကို ပြန်ရှာမိသည်။ ။

ကိုယ့်ဘက်က မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်သဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရအောင် ..၊ ဒါလေးပြီးမှ ဆိုတာမျိုးတွေ မောင်နဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့ဖူးသည်။ ။

မောင်လည်း သဘောတူခဲ့လို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကြိုးစားခဲ့ကြတာ ... မိဘ အားကိုးမပါ ဘဲလည်း ဘဝကို ပြည့်စုံစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာပဲ ...။

မောင့်ရင်ထဲမှာ ဘာကိုနာကျင်နေပါသလဲ ..၊

နာကျင်မှုတွေရှိခဲ့ရင်တောင် မောင် ဒီလို မျိုသိပ် အုံ့ဖွဲ့နေရလောက်အောင် ဖြူ ဘက်မှာ အပြစ် တွေ များ ပြားနေခဲ့သလား ..၊

မိဘသဘောမတူတာမို့ မောင် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ဖြူ ကတောင် မောင့်မျက်နှာ တစ်ရွာ ထင်ပြီး လိုက်ခဲ့သေးတာပါ။

ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘာလိုအပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ရှာဖွေရင်း ဖြူ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်တော့ပေ ..၊

ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းအပြင်ကို ထွက်လာကြည့်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ မောင်က အလုပ်လုပ်နေတာ လည်း မဟုတ် ..၊

ဒရင်းဘက်ခံမှာ ထိုင်ကာ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်တင်ရင်း စီးကရက်ငွေ့တွေက တလွန့်လွန့် တက်နေ၏။

အလုပ်စားပွဲနဲ့ လုပ်လက်စအလုပ်တွေက ဘေးမှာ ဒီတိုင်းရှိနေကာ ညကို ဘယ်လိုကုန်လွန် စေပြီး ဘယ်အချိန်မှာ မောင် အိပ်ရာဝင်မှာ လဲ .
..၊

ခါတိုင်းဆို သူမ အနည်းအကျဉ်းလုပ်ပြီးမှ မောင်နဲ့ ထားခဲ့ပြီး အိပ်ရာဝင်သည် ။

ခုတစ်လော မောင် ဘယ်အချိန်ဝင်အိပ်ပြီး မနက် ဘယ်အချိန်ထမှန်း
လည်း မသိပါ ..။ ဖြူ က အိပ်ရာဝင်စောကာ မနက်စောစောထ
ပြင်ဆင်ပြီး ကုမ္ပဏီကို သွားသည် ။

ထိုအချိန်မှာ မောင် မနိုးသေးပေ ..၊ အလုပ်ထဲ ရောက်တာနှင့် ကိစ္စ
ဗာဟီရတွေများက မောင် အိပ်ရာနိုးပြီလား ..၊ ဘယ်သွားသေးလဲ .. ဘာ
မှ လည်း မမေးမြန်းနိုင် ..။

တစ်ခါတလေ မောင် ဖုန်းဆက်တာတောင် စကားကောင်းကောင်း
ပြန်မပြောနိုင်တဲ့ အဖြစ် ..၊

ဒါတွေဟာ မောင်နဲ့ တစ်အိုးတစ်အိမ်ထောင် ထူထောင် အခြေချပြီဆို
ကတည်းက နေ့စဉ် လည်ပတ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဇယားတွေပဲ ...။

အိပ်ခန်းထဲကို ခပ်လှုပ်လှုပ် ပြန်ဝင်လာရင်း မော့ကြည့်မိတော့ နာရီ
က ကိုးနာရီပဲ ရပ်နေ၏။

ဘယ်တုန်းကမှ မပျက်ခဲ့ဖူးသည့် နာရီမို့ ခဏတော့ စဉ်းစားနေမိသ
ည် ။

ပြီးမှ မနက်မှ ပဲ မောင့်ကို ကြည့်ခိုင်းတော့မည်လို့ တွေးလိုက်ပြီး အိ
ပ်ရာဝင်ခဲ့သည် ။

အိပ်လို့ လည်း မပျော်တော့ ..။

*

အခန်း (၂)

“ဟေ့ .. ညီမ ..”

ကားနဲ့ မောင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ထွက် ခဲ့ရင်း ကိုယ့်ကိုခေါ်မှန်း သိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

ဒီကုမ္ပဏီက ဒါရိုက်တာတစ်ဦးပဲ ဖြစ်သည်။ သူမနာမည်က ဒေါ်သီ သီသန့် ..။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ရောက်တာမကြာသေးသည် မို့ သိပ်တော့ မရင်းနှီး ပါ ..။

ထို့ကြောင့် ပြန်ပြီးပြပြီး ကားနားထိ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ မောင်က လှမ်းယူသဖြင့် ဖိုင်ကို မောင့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီးမှ ...

“မမသီ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ညီမကို လေးစားလို့ ပါ။ သိပ်လည်း မရင်းနှီးတော့ စ ကားပြောချင်လို့ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ မမသီ၊ ဟိုလေ အားနာလိုက်တာ .. ဖြူ က အခု ..”

“ဪ ... ရတယ် .. ညီမ မအားဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေမှာ ပေါ့၊ အေးဆေးစကားပြောဖို့ က နောက်မှ ဖြစ်မယ်၊ အခုန အစည်းအဝေးမှာ ညီမ တင်ပြသွားတာတွေ အရမ်းကောင်း လွန်းလို့ မိတင်ပြီးတော့တောင် မပြန်တဲ့ လူတွေ ရှိသေးတယ်၊ ညီမရဲ့

တင်ပြချက်တွေနဲ့ ဦးမြင့်မောင်ရဲ့ သုံးသပ်ချက်ကို တိုက်စစ်ကြဦးမလို့ တဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. အားလုံး လက်ခံသွားတာကိုပဲ ဖြူ က ဝမ်းသာနေတာ ..၊ ကိုယ်က ရောက်တာ မကြာသေးတော့လေ ..”

“အမလေး ငါ့ညီမရယ် .. ညီမက ရောက်တာသာ မကြာသေးတာ၊ တကယ့်ဝါရင့်တွေကို တောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တယ်”

“ဒီလောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ် မမသီ ရယ် .. အဟွန်း .. ကျေးဇူးပဲနော်”

“တို့ က ညီမကို အားကျနေတာ ..၊ မိန်းမက ဒီလောက်တော်နေရင် သူ့ယောက်ျားက ဘယ် လောက်တော်တဲ့ လူ ဖြစ်နေမလဲလို့ တောင် စဉ်းစားမိတယ် ..”

ဖြူ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။

မောင် ဆယ်တန်းအောင်ထားပေမယ့် ပညာရေး အဆုံးတိုင် မပြီးခဲ့တဲ့ သူပါ။

သူ့ခမျာ ဒီအချက်လေးကြောင့်ပဲ မျက်နှာငယ်ရှာ၏။

“အဟွန်း .. ဒီလိုပါပဲ မမသီ ရယ် .. ဖြူ သွားတော့မယ်နော်”

“အင်းပါ ... အင်းပါ ..၊ ဒါပေမဲ့ ယူအမျိုးသားနဲ့ တော့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ်နော်၊ အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ..၊ တို့ အဖွဲ့အားလုံး ဆိုင်ကောင်းကောင်း တစ်ခုမှာ ဒင်နာလုပ်ရင်ရော ...”

တကယ်ကိုမသိလို့ ပြောနေတာမှန်း သိတော့လည်း စိတ်ဆိုးရခက်

နေသည်။ ။ မပြောဘဲနေရင် ပိုဆိုးလာတော့မှာ မို့ ...

“မမသီက မသိသေးလို့ ပါ၊ ဖြူ အမျိုးသားက ဖြူကို နေ့တိုင်း အပို့အကြို လုပ်ပေးနေတာပဲ ဟာ ..”

“ဟင်! ... ဘယ်လို ..”

ဒေါ်သီသီသန့် အကြည့်တွေ မွန်းတည့် ဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်၏။

“သူက ...”

“ဟုတ်တယ် မမသီ ... ဖြူ ယောက်ျားပါ၊ နာမည်က နွေမွန်းတည့် ..”

“ဪ .. အားနာလိုက်တာကွယ် .. ဆောရီးပါနော်၊ တကယ့် .. တကယ်ကို မသိလို့ ပါ ... ဆောရီးနော် မောင်လေး ..”

မွန်းတည့် မျက်နှာမှာ ခွင့်လွှတ်သည့်အပြုံး မရှိ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဒေါ်သီသီသန့် ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေရတာ ..

“တောင်းပန်ပါတယ်နော် ..၊ ညီမရော .. မောင်လေးကိုရော .. မမကို ခွင့်ပြုပါဦး ..”

နှစ်ယောက်ရှေ့ကနေ တစ်ချိုးတည်း လစ်သွား၏။

ဖြူ နဲ့ မွန်းတည့် ကားပေါ်မှာ အတူရှိနေကြပါလျက်နှင့် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ကြပြီး ..

“မင်းကို ဒင်နာမိတ်ပါဦးမလား မသိဘူး ..”

ကားမောင်းနေရင်း ပြောတော့ ဖြူ က လှည့်ကြည့်သည်။ ။

“ဒင်နာမိတ်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ မောင်ရယ် ..”

“မင်း ဖြစ်သွားမလားလို့ ပါ ..”

“မောင်ကလည်း ဒီလိုစကားတွေ ကြားတိုင်း ကိုယ့်မိန်းမကို ဟိုလိုဒီ လိုထင်မယ် ဆိုတာချည်း ပဲ ..”

ကိုယ့်မှာ လည်း သူစိမ်းကို လှည့်ရှင်းရ ..၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ရှင်းပြ ရနှင့် တစ်ခါတလေကျ တော့ စိတ်ညစ်မိသည် ။ ဖြူ မျက်နှာလေး ညှိုး နေတာကို မွန်းတည့် က လှည့်ကြည့်သည် ။

“မင်းအဒေါ် ဖုန်းဆက်တယ် ..”

“ဘာတဲ့ လဲ ..”

“သူ ရန်ကုန်ရောက်လာတယ်တဲ့ ..၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးလို့ ချက်ချင်းပြန်သွားရတယ်တဲ့ ..၊ နောက်မှ ဝင်မယ်တဲ့ ..”

ဒီစကားတွေကို တီလေး ပြေပြေပြစ်ပြစ်မှ ပြောသွားရဲ့ လား ..၊ သ တင်းစကားကို ကြားနေရ ပေမယ့် ဖြူ တွေးမိလိုက်တာက တခြား ဖြစ် နေသည် ။

ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မောင့်မျက်နှာလည်း ခံပြင်းနေသလိုပါ။ စိတ် ထဲမှာ စိုးရိမ်သွားပေမယ့် မေးလိုက်ကာမှ ပိုဆိုးသွားမှာ စိုးလို့ မမေးဖြစ် ..။

မောင်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ကတည်းက နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ငန်းအခြေချ ထားသည့် ဖေဖေကလည်း တစ်ချက်လွတ် အမိန့်ချသည် ။ မေမေကလည်း လုံးဝ ယတိပြတ် စွန့်လွှတ်၏။

ညီအစ်မလေးနှစ်ယောက်တည်း ရှိပေမယ့် ညီမလေးနဲ့ လည်း အဆက်အသွယ် မရခဲ့ပေ။ သူမ အတွက် မေမေတို့ က တစ်ဖက်၊ မောင်က တစ်ဖက် ..။

“နေပါစေကွာ .. မောင် သူတို့ နဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံချင်ဘူး၊ တစ်

နေ့နေ့ မင်းကို ခွင့်လွှတ် ကြရင်တောင် မင်းစိတ်ကြိုက် မင်းသဘော သွားပါ။ မကောင်းတတ်တာတွေ .. မသိတာတွေ မောင့်ကို ဘာမှ မတွက် ကပ်ဘူးဆို ကျေးဇူးတင်တယ် ..”

ဒီတိုင်းပြောပြီးတည်းက မောင်က မတားတာပဲရှိသည် ။ မေမေတို့ ဆို နာမည်ထည့်ပြောတာ တောင် မျက်နှာပျက်ချင်၏။

စိတ်ရှုပ်နေသည့်အခါများ ဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေဖြစ်နေပြီမှန်း မဝေခွဲချင်လောက်ပင်။

တကယ်ဆို မောင် ဒီထက် ကြည်ကြည်သာသာ နေသင့်တာ မဟုတ် ဘူး လား ..။

“မင်းအဒေါ်ကို မင်း လာဖို့ ပြောထားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကြီးတဲ့ လူကတောင် သူကစပြီး သတိတရ ဖုန်းဆက် တာဆိုတော့ လာလည် ပါဦးလို့ ခေါ်ရတာပေါ့ ၊ တီလေးက မောင့်ကို ဘာမှ မဝေဖန်ပါဘူး ..”

“အဟွန်း ..”

ရယ်လိုက်တာ မဟုတ်မှန်း သိသည် ။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မောင့်မျက်နှာက အေးစက်စက် တည်နေလျက် ..

“မင်းကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ် ပြန်ထွက်ရဦးမှာ ..”

“ဘာလုပ်မလို့ လဲ ..”

“ကားပြင်စရာရှိလို့ ..”

မောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မောင်လို့ မပြောတာလည်း ဖြူ သတိထားမိ

လာတာ ကြာပါပြီ ..။

ပြီးတော့ သူမ တမ်းတသာယာခဲ့သည့် မောင့်ဆီက ယုယကြင်နာမှု
တွေဟာ ..၊

“ဆင်းလေ ..”

“ဪ .. အင်း ..”

ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ရောက်နေတာတောင် မေ့နေခဲ့တဲ့ အဖြစ် ..၊ ဟိုအရင်
ကဆို ခြံရှေ့ကားရောက်တာ နှင့် ခြံစောင့်က ပြေးဖွင့်ပေးသည့်အတိုင်း
ခြံထဲကို အေးဆေးစွာ မောင်းဝင်ခဲ့ရုံ ..၊

ခုတော့ နှစ်ယောက်အတူပြန်လာတိုင်း မောင်က တံခါးဆင်းဖွင့်၊ ပြီး
တော့ ပြန်တက်မောင်း ပြီးဝင် ..၊ ဝင်ပြီးမှ တံခါးပြန်ပိတ်ရသည် ။ အား
လုံးပြီးမှ အိမ်ရှေ့ထိ မောင်းလာနိုင်၏။

မိဘဆင်ထားသည့် ပစ္စည်းတွေကို ထုခွဲ၍ ဒီခြံနဲ့ အိမ်လေးကို ငှားခဲ့
သည် ။ ချန်ထားသည့် အရင်းအနှီးလေးနဲ့ ရှယ်ယာဈေးကွက်ထဲ ဝင်၍
အစကနေ ပြန်လှုပ်ရှားခဲ့၏။

သိပ်မကြာခင်မှာ စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေလာသည် ။

တီလေးကလည်း ဆက်သွယ်လာကာ မောင် မသိအောင် ရခဲ့သည့်
အထောက်အပံ့တွေနဲ့ ဒီခြံ လေးကိုပဲ ပြန်ဝယ်လိုက်ပြီး တိုက်ပြန်ဆော
က်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး လှလှပပဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခြံစောင့်တော့ မထားနိုင်
သေးပေ...။

ထို့ပြင် မောင့်ဘက်က အဒေါ်တစ်ယောက် ဒီမှာ လာနေတာမို့ သူမ

ကလည်း တား၏။

“အိမ်မှာ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ ..၊ တံခါးဖွင့်ဖို့ ပိတ်ဖို့ လောက်နဲ့ လူတစ်ယောက်လုံးကြီး ခေါ်ထားပြီး လခပေးနေဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ခြံတံခါး ကိုယ့်ဖွင့်ဝင်ပေါ့၊ အိမ်အလုပ်က ငါ့တာဝန် ထား ..”

လို့ ပြောသည့် အစီအမံအောက်မှာ ဖြူ တို့ နေထိုင်ခဲ့ကြတာ ဒီနေ့ထိ ..၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူ တို့ က မွေးလာတည်းက အထိန်းတော်အချီတော်တွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာမို့ ဒီဘဝမျိုးဟာ အသိမ်ငယ် ဆုံးပဲလို့ ခံစားမိနေခဲ့သည် ။

ခုလို စိတ်လက်ပင်ပန်းနေချိန်မျိုးဆို ပိုဆိုးသလိုပင် ...။

“ဟော .. ဘယ်မှာ လဲ ဟိုတစ်ယောက် ..”

“မောင် ကားပြင်ရမှာ မို့လို့ ပြန်သွားရတယ်”

“အင်း ..”

အင်းသံရှည်ကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်ခင် ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည် ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဆို အိမ်ရှေ့ထွက်ကြို့ တဲ့ သူဟာ အိမ်အကူ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ပါ ..။

တီလေး ဒါမှ မဟုတ် မေမေပဲဖြစ်တတ်ကာ တီလေးက အများ ဆုံး .. ၊ စိတ်ပူရတာ .. ဒေါသထွက်စရာရှိလို့ ထွက်စောင့်နေရင်တောင် လက်ထဲက ပါလာသမျှကိုတော့ ပြောင်းယူလိုက်သေး သည် ။ ဒီမှာ တော့ ဒီလို မဟုတ် ..။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ကိုယ့်အိမ်ရောက်နေပြီဆိုပေမယ့် တံခါးဝရောက်တာနဲ့ ပုံလှပစ် လိုက်ချင်အောင် ပင်ပန်းလာတာတွေ ရှိသည် ။

အဲလိုအခါမှာ တံခါးဝကနေ ပစ္စည်းလေး ပြေးယူကြိုဆိုမယ့်သူကို အလိုရှိလေသည်။ ။

“နှစ်ယောက် ဆုံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတော့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ မပြင်ရတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒီမှာ ထမင်းတော့ ထည့်ပြီးသား၊ ခူးခပ်စားလိုက်တော့ ..”

အင်္ကျီလဲနေတာကို တံခါးဝကနေ လာရပ်ပြောသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ရတယ် ..”

ဒေါ်ခင်ခင် ရောက်လာတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ။ ဒီမှာ လာမနေခင်တည်းက ရောက်လာတိုင်း ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ပြောသွားတတ်တာတွေ ရှိသည်။ ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ့်အတွက် အမြင်မတော်ရင် ပဲ့ပြင်ဆုံးမပေးနိုင်မည့် လူကြီးသူမအဖြစ် တောင် ရွေးချယ်ခဲ့မိသေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အပြီးခေါ်ထားဖို့ ပြောတုန်းက မောင်က လက်မခံခဲ့ပါ။ အားလုံးကို သူမကိုယ် တိုင်ပဲ ဦးဆောင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ခုကျမှ ဘယ်လိုပုံစံတွေဖြစ်လာလာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယိုးမယ်ဖွဲ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း မကောင်းပေမယ့် ..၊

အခန်း (၃)

“ဖြစ်သမျှအကြောင်းက ကောင်းမှ မကောင်းလာဘဲ ..၊ အဲဒီက သတင်း ကြားလိုက်ရတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မီးပုံထဲ ပြေးခုန်ချချင်သလိုလို ..”

“ဪ .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

“တကယ်ပြောတာ .. ရှိသမျှ ခံစားနေတဲ့ စည်းစိမ်တွေ၊ သာယာမှုတွေအားလုံး ဘာမှ မဟုတ် တော့သလို ဘာမှ ကို မကိုင်ချင်တော့ဘဲ လျှောက်ပြေးချင်တော့တယ် ..”

“အဲဒီလောက် ခံစားနေရရင်လည်း ..”

“ပြန်ခေါ်လိုက်ပါလားလို့ ပြောဦးမလို့ လား မမ ..”

“မပြောပါဘူး ရှင့်ကို ..”

ဒေါ်သိင်္ဂီမြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုက အစ်မကြီးဖြစ်ပေမယ့် ညီမဖြစ်တဲ့ သူစိတ်အစွဲကြီးတတ်တာကို သိထားသဖြင့် ဒီကိစ္စကို သိပ်တော့ မပြောချင် ..။

သို့သော် ..

“အခု သူတို့ အင်အားနဲ့ ဟန်ဟန်ပန်ပန်လေးလည်း ဖြစ်နေပါပြီ ...”

“ဘာဟန်ပန်တာလဲ မမ ...၊ နို့ဆီခွက်လောက် တိုက်လေးထဲဝင်ပြီး နန်းတော်ကြီးထက် သာပါတယ်လို့ ထင်နေတဲ့ သမီးမိုက်ရဲ့ လုံ့လ ဝီရိယ

တွေလား ..”

“ဒါကတော့ သိနေပြီးသားပဲ နှင်း ရယ် ... ခဏခဏပြောနေလည်း သူများကြားတော့ ကိုယ့် ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းသလို ဖြစ်မယ်၊ ပြောတိုင်း အသစ်ကြီးဖြစ်နေပြီး နင်ပဲ စိတ်ညစ်ရတာ ..”

“ဒါဆိုလည်း မမ ဘာမှ လာမပြောနဲ့ ပေါ့ ..”

ဒေါ်သိင်္ဂီမြင့် ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည် ။

ကိုယ့်တူမလေးကို မြင်ရတိုင်းလည်း စိတ်မချမ်းသာပါ။

တကယ်လို့ များ သူ့အမေမြင်ရင် ရင်ကျိုးရှာမယ်လို့ တွက်ပြီး တိုက်လေးတစ်လုံး ဆောက်ပေး ထားခဲ့တဲ့ အထိ ဒီသောကတွေကို ဖုံးဖိပေးဖို့ သူမ ကြိုးစားခဲ့သည် ။

ဒီငွေ ပြန်ဆပ်ပါရစေဆိုလို့ ခုဆို ကြေတောင် ကြေတော့မည် ..။ ခက်နေတာက ဖြူတို့ ဘယ်လိုတိုးတက်နေပါပြီပြောပြော ‘ဒါတွေကို ငါ့သမီးလေး ကုန်းကျိုးရှာနေရတာ’ဆိုပြီး မအေ ဖြစ်တဲ့ သူက ရင်ဘတ်ထုနေ၏။

“ဖအေကတော့ သူ့သမီးကြီးကို အားထားလိုက်တာ ..၊ သားယောက်ျားလေးမမွေးပေမယ့် သားရှိရင်တောင် သူ့သမီးလောက် တော်ပါ့မလား မသိဘူးတဲ့ ၊ ဖအေနဲ့ ဟိုနိုင်ငံရောက် ဒီနိုင်ငံရောက်၊ ဈေးကွက်ပညာတွေ သင်၊ သင်တန်းအောင်လက်မှတ်တွေ တစ်သိကြီးရ၊ ပြန်လာပြီး သားအဖနှစ် ယောက် ဖက်စပ်လုပ်ငန်း လုပ်ကြမလို့ တဲ့ ...၊ မိဘယုံအောင် ယုန်တစ်ကောင်လုံး ငုံပြီး အပြော ကောင်းသွားတဲ့ သမီးမိုက် .”

ပြောနေရင်း ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ အံ့ကြိတ်ရင်း မျက်ရည်ဝေ့၏။

“တော်ပါတယ်ဆိုလို့ ယောက်မမြင်းစီးထွက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်သမီး ကျမှ သေချာ နားလည် ခဲ့တယ် ..၊ မိဘကတော့ ငါ့သမီးလေးရဲ့ ဖူးစာရှင် ဟာ ဘယ်လိုတော်မှ ... ဘယ်လိုထက်မှ နဲ့ စိတ်ကူး ထဲမှာ ရွေးချယ် ရှာ ဖွေနေလိုက်ရတာ၊ သင်းက ကောက်ယူပစ်လိုက်တော့ ကိုယ့်အိမ်က ဒရို င်ဘာနဲ့ ..”

“ကဲ ...တော်ပါပြီ နှင်း ရယ် .. မမ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်း ပါနဲ့ ..”

“မမလည်း နှင်း ကို မင်္ဂလာမဟုတ်တာတွေ လာလာမပြောနဲ့ ...”

ဘယ်နေရာမှာ ခန့်ထည်နေနေ ဒီအစ်မရှေ့မှာ တော့ ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ က ညီမငယ်လေးလို ဆိုးနေဆဲပါ ..။

ပြောလိုက်ကာမှ မျက်ရည်က ကျချင်သည် ။ ငိုသံတွေပါနေတာကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ချင် ..။

ထို့ကြောင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ မျက်နှာမော့ အံ့ကြိတ်၏။

“ဒီယောက်ျားကိုယူပြီး ဘဝကို တိုးတက်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားပြ နေတာ ..၊ မိဘစကား နားမထောင်ရင် ဒုက္ခတွေ့မယ်ဆိုတဲ့ စကား နားမ ဝင်ဘဲ ‘ဒီလိုရုန်းထွက်ခဲ့တာ ဒီလိုဖြစ်ထွန်းတယ်’ ဆိုပြီး မြင်းမိုရ်တောင် ထိပ်မှာ စာတက်ရေးပြချင်နေတဲ့ မိန်းမ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး နှင်း ရယ် ..”

“ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ် .. ‘ကြက်မ’တွန်လည်း မိုးလင်းတာပဲ ဆိုတဲ့ အ သံတွေ မိဘနားထဲ ရောက်အောင်လို့ ...”

“နင် လွဲနေပြီ ညီမလေး .. တစ်ခါတွေ့တုန်းက ခဏလေးပဲ၊ သူ မေ မေ နေကောင်းလားဆိုတဲ့ အူယားဖားယား မေးတာ ...”

“ဟွန့် ..”

“သူ မဟုတ်တာ လုပ်သွားမိတာ သူ့ကိုယ်သူ သိနေပါတယ် နှင်း ရယ် ... နောက်ဆို ပိုပြီး နားလည်လာမှာ ပါ ..၊ ငါတို့ ကိုယ့်ကလေးကို ကိုယ် ဒုက္ခရောက်မယ့်စကားမျိုးတွေ ပြောမိ ဆိုမိနေပါ့ မယ် ..”

သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ။

ဘယ်လိုလေသံမျိုး ဖြစ်နေမလဲဆိုတာ အကဲခတ် မရလောက်အောင် ‘ဟလို’တစ်ခွန်းက လွဲပြီး ဘာမှ မပြော ..။

ကြောက်နေတာလား .. မလေးစားတာလား ..၊

ဘာမှန်း မသိပေမယ့် ကိုယ့်တူမနဲ့ မပြောလိုက်ရတော့လည်း သူ့ကိုပဲ မှာ ခဲ့ရသည်။ ။

နွေမွန်းတည့် ဆိုတဲ့ လူငယ်ဟာ အိမ်မှာ ကားမောင်းနေတုန်းတည်း က မျက်နှာကတည်တည်၊ စကားက နည်းသေးသည်။ ။

ရုပ်လေးက သနားကမားဆိုတော့ မသိတဲ့ လူဆို ဒီကောင်လေး ဒရိုင် ဘာပြောရင် ယုံမှာ တောင် မဟုတ် ..။

“လှတာကို ထိုင်ကြည့်နေရုံနဲ့ ဘဝမှာ ပြည့်စုံမလာဘူးဆိုတာ သင်း ခုချိန်ထိ နားမလည်သေး ဘူး ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ တစ်ခွန်းချင်း ဆက်ပြောနေ၏။

“အေးလေ .. ဘယ်သိပါ့မလဲ ..၊ သူက ပညာတတ်တဲ့ မိန်းမပဲ၊ မိဘသ င်ပေးတဲ့ ပညာတွေနဲ့ ဒီယောက်ျား မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရှာကျွေးနိုင် တာကိုး ..”

“တော်ပါဆိုမှ ပဲ နှင်း ရယ် .. ခက်ပါလား ..”

“ဒါပေမဲ့ ‘ခွေးဖြူ လူတောမတိုး’ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ သိလာမှာ ပါ။ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ဘယ်လိုမှ မဆုံနိုင်တဲ့ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းကို မဆုံဆုံအောင် ကြိုးစားထားလည်း ဘယ်လိုမှ လှပ တင့်တယ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပညာမတတ် စိတ်ဓာတ်က အောက်ဆုံးထိ ထိုးဆင်းနေခဲ့ရင် ဒီလူကို ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဘယ်လိုဆွဲခေါ်မှာ လဲ ..”

ဘာတွေလုပ်နေကြမှန်း သေချာမသိပေမယ့် အခု တစ်လုပ်ပြီး တစ်လုပ် ပြောင်းလုပ်နေတာ ကတော့ လရိပ်ဖြူ ပဲ ဖြစ်၏။ ဒါကို ဒေါ်သိင်္ဂီမြင့် သိသည် ။

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဦးမြင့်ထွန်း ကုမ္ပဏီကနေ ပြောင်းသွားရတာလဲ ..”

“မသိပါဘူးအေ .. ငါလည်း ခဏပဲတွေ့ရတာ ..”

နောက်ထပ်တွေ့ဖြစ်တာနဲ့ ဒီတစ်ခါ မွန်းတည့် နဲ့ ပဲ ဖုန်းပြောခဲ့ရတာကို ထည့်မပြောဖြစ် ..။

“ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ငါ သူ့ဆီ သွားတွေ့ဦးမယ် နှင်း၊ နင် မတားနဲ့ ..”

“အို .. မဟုတ်တာ ..၊ မသွားရပါဘူး ..”

“တားမှာ ပဲဆိုတာ သိတယ် ..၊ နင် တားတား မတားတား ငါ အလုပ်လုပ်ရင်း သွားလာနေ တာ၊ ဘယ်အချိန် ဝင်တွေ့တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် မှန်တယ် .. သမီးက မှားနေတာ၊ အဲဒါကြောင့် နင် မသိအောင် မလုပ်ချင်လို့ ..”

ဒေါ်သိင်္ဂီမြင့် ကလည်း ပြောနေရင်း ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ငါလည်း သမီးကြီးကို နှမြောတာပဲ နှင်း .. ကိုယ့်တူမ ပညာတတ်

ချောချောလှလှလေးကို ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မနှစ်မြို့နိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာ သားထောက်သမီးလည်း မရှိတော့ သမီး နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့သမီးလေးတွေပါ။ သမီးကို နင် ပစ်ထားခဲ့တာလည်း ကြာပြီပဲ ..”

“ဘာ! ... မမက ..”

“မဟုတ်ဘူး .. ပြန်ခေါ်ဖို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီလို မကြည့်ရက်လို့ ပြန်ခေါ်ထားရလောက် အောင်လည်း သမီးကြီး အခြေအနေက မဆိုးသေးပါဘူး၊ ငါပြောတာက ကိုယ့်ကလေးက အခြေမဲ့ အနေမဲ့ မဟုတ်ဘူး ၊ အခု ဟိုကုမ္ပဏီ ဒီကုမ္ပဏီမှာ ကူးပြောင်းလုပ်နေတော့ သူ့အဖေ ငါတို့တစ်တွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးတယ်လေ ..”

“ဒရိုင်ဘာကို ယူလိုက်ကတည်းက ဘယ်သူ့မှာ ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှ မရှိတော့ဘူး ..”

“ဒါကလည်း ဒါပေါ့ နှင်းရယ် ... သားသမီးက တောင်းစုတ်ပလုံးစုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ အခြေအနေကိုတော့ သိရအောင်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ် ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ အသံတိတ်သွားသည် ။ ဒေါ်သိင်္ဂီမြင့် က ဆိုဖာတွေထဲကနေ လျှောက်ထွက် သွားကာ ..

“နောက်တစ်ခု အရေးကြီးတာ ရှိသေးတယ် ..”

ပြောပြီးတော့ ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် စောင့်သည် ။
ပြီးမှ ...

“ရှေ့တစ်ယောက်ကို သည်းမည်းနေတုန်း နောက်တစ်ယောက်ကို လွတ်သွားမယ် နှင်း .. သမီးငယ်ကို ဂရုစိုက်ဦး ..”

“သမီးက ကလေးဆန်ပေမယ့် တည်တည်တုံတုံနဲ့ တစ်ပတ်လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သူလောက် ခေါင်းမမာဘူး၊ ပြီးတော့ ကြောက်တတ်တယ် ..”

“အင်း .. ကြောက်တတ်လို့ အားကိုးရှာထားတာလား မသိဘူး၊ ဒုရဲအုပ်ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ ကိစ္စက ပြောရင်းဆိုရင်း အတည်ဖြစ် လာပြီ ..”

“သမီး ဖွင့်ပြောထားတယ် မမ၊ သူ့အစ်မလို လုပ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နှင်း ယုံတယ် ..”

“ဪ .. သူ့လူကတော့ ပညာတတ် သူဌေးသားပဲဆိုပြီး စိတ်ပြောင်းပြီး ပါသွားမှာ စိုးလို့ ..”

“နှင်း က သူ့အလုပ်အကိုင်ကို လုံးဝ သဘောမကျဘူးလို့ ပြောထားပြီးသား ..”

“အလုပ်ပြောင်းရင်တော့ ဖြစ်တယ်ပေါ့ ..”

ဒေါ်နှင်းပွင့်ဖြူ က အစ်မဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်၏။

“မမက တစ်ခုခု သိနေလို့ လား ..၊ သမီးငယ် တစ်ခုခု ကြံစည်နေတယ်ပေါ့ ..”

“ဪ ... အတွေးက ချော်ပြန်ပြီ၊ တကယ်လို့ အဲဒီလို လျှော့ဖို့ ပေါ့ဖို့များ စကားပစ်ထားရင် အခွင့်အရေးရှိသေးတယ်လို့ ကလေးက တွေးနေမှာ ပေါ့၊ ခိုးရာတော့ လိုက်မပြေးဘူးဆိုပြီး ဆက်ချစ် နေကြရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ ..”

“ကောင်လေးကို နှင်း စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ နှင်း တို့ လောက် မဟုတ်ရင်တောင် ပညာတတ် ဂုဏ် သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းပဲ ..”

“အဲဒါကိုပြောတာ ..၊ သူ့အလုပ်ကိုပဲ ငါတို့ က လက်မခံနိုင်တာလေ ..”

၊ ပစ်ခတ် သတ်ပုတ်ပြီး နေ့စဉ် ရင်ဘတ်ဖိနေရမှာ မို့လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“အေး ..၊ ဒီကောင်လေးကမှ တကယ်ကို မိဘကို ကန့်လန့်တိုက်ခဲ့တာ .. ရာဇဝင်နဲ့ ..”

“ဟင်!...”

မမက သိနေပါလားဆိုသည့်မျက်လုံး ရောက်လာတော့ ဒေါသိရှိမြင့်က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် သည် ။

“တို့ ဟိုတစ်ခါ တင်ဒါကိစ္စမှာ ပြဿနာအကြီးအကျယ် ရှင်းရတာလေ ... အဲဒီတုန်းက ရဲမှူး ဦးကျော်လှ ကို နင် မှတ်မိလား ..”

“မှတ်မိတယ် ..”

“သင်တန်းတက်တုန်းက သူ့တပည့်ပဲလေ”

“ဟုတ်လား ..”

“အဲဒီရဲမှူးနဲ့ သူ့အဖေက ငယ်သူငယ်ချင်းတဲ့ ..၊ သူ့သားကို ဒါလုပ်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်းတဲ့ ပုံနဲ့ စကားမှားကြလို့ လူကြီးချင်းတောင် ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားကြတာ၊ သူ့အမေကလည်း ဒါကို ဘယ်လုပ်စေချင်မလဲကွယ်၊ မိဘအမွေအနှစ်နဲ့ ဒီစီးပွားရေးပဲလုပ်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်တာပေါ့၊ သင်တန်းစတက်ကတည်းက မိဘ သဘောမတူဘဲ ဇွတ်လုပ်တာတဲ့ ..၊ ပေပေတေတေ ဒါကိုပဲ အရမ်းကြိုးစားနေလို့ နောက်ဆုံး မိဘကပဲ ကြည်ဖြူပေးခဲ့ရတာ ..”

“မမ တော်တော် သိထားတာပဲ ..”

“ငဲ့အလိုဆို မစပ်မိပါဘူး .. ရဲမှူးရဲ့ အစ်မက ငါငယ်နေကျ စိန်တိုက်

ကလေး၊ ပြောရင်းဆိုရင်း ဆွေမျိုးစပ်ပြရင်းနဲ့ ပြောမိသွားတာ ..”

“ကောင်လေးကို မမ မြင်ဖူးလား ..”

“မမြင်ဖူးပါဘူး .. ကိုယ်က အလေးအနက်ကြီး လိုက်ကြည့်နေရင် ကိုယ့်ကလေးက အလေးအနက်တွေ တွေးတော့မှာ ပေါ့၊ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ရိုးသားသူတွေအတွက်က ပြစ်မှုတစ်ခုပဲ နှင်း ရဲ့ .. နေရာတကာ သံသယနဲ့ ကြည့်နေရင် ကိုယ့်သံသယက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးတာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်၊ လာပါ .. ပြန်ထိုင်ပါဦး၊ ငါတို့ သမီးကြီး အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ ဆက်ပြောရအောင် ..”

“လုပ်ပြန်ပြီ မမ ..”

“ဟဲ့ ... မပြောလို့မှ မပြီးတာ ..”

စလိုက်မိပြီဆိုတာနှင့် သမီးကြီး လရိပ်ဖြူ မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်မိ၏။

ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူနဲ့နဲ့လေးနဲ့ သိပ်ကျက်သရေရှိတဲ့ သမီး ..၊

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ စူးလေသည် ။

မလွမ်းဘဲတော့ ရှိပါ့မလား ..၊

★

အခန်း (၄)

“မလွမ်းဘဲနေပါ့မလား မမရယ် .. ဖုန်းဆက်ဖို့ အဆင်ပြေတော့လည်း မမက ဖုန်းမကိုင်တာ များ တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ..”

“ဘာလဲ .. ပြောလေ .. ညီမလေး ..”

“မမလူကြီးကို ကာရံ မှ ခဲအို မတော်ချင်တာ ..”

ဖုန်းပြောရင်း ပြုံးနေသည့် ဖြူ မျက်နှာလေး နည်းနည်းတော့ ပျက်သွား၏။ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည့် မောင့်ကို မလုံမလဲ လှမ်းကြည့်မိလျက် ...

“ညီမလေးကလည်း ဟာ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကာရံ က မေမေတို့လိုမျိုး အဆင့်အတန်းခွဲတဲ့ စိတ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုနွေ မမအပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံမယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ..”

“ဟင်!...”

“မိန်းမသားချင်းပဲ မမရယ် .. မမက အကုန်မပြောပေမယ့် ကာရံ သိတာပေါ့၊ ကိုနွေ က တည်တည်ကြီးနေတယ်၊ မမက ဒါကို ဆင်းရဲပေမယ့် မာနရှိတာလို့ မြင်ပြီးတော့ အထင်ကြီးဖို့ အကြောင်းရှာတာ ..၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မမနဲ့ ယူသွားတာ မမကို ကျောနေမှာ ပဲ ညီမလေး သိတယ် ..”

ဒီအကွာအဝေးအရ မကြားနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ဖုန်းကိုင်ရင်း ဝရန်တာကို ထွက်ခဲ့မိ၏။

“မမ ..”

“ဟင် ..”

“မမကို မေးချင်တယ်၊ ဒီအခြေအနေရောက်မှ တော့ မမ မညာဘူးမို့ လားဟင် ..”

“ဘာလဲ ညီမလေးရဲ့ .. မေးလေ ..”

ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးလဲ မသိပေမယ့် ကာရံ အသံလေး ခဏတိတ်သွား၏။

ပြီးမှ ...

“မမနဲ့ ကိုနွေ ဒီအဆင့်ထိ ရောက်သွားကြတာ ကာရံ မယုံနိုင်ဘူး သိလား ..၊ အဲဒီအချိန် တည်းက ကာရံ ဒါကိုပဲ တွေးနေမိတာ၊ ကိုနွေ ကတော့ မမကို စွန့်စားကြရအောင်ပါ မမဖြူ ရယ်လို့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဖြူ မျက်နှာ ဒီဘက်မှာ ဖျန်းခနဲ နီသွားတာကို ကာရံ ကတော့ မြင်မှာ မဟုတ် ..၊

ဒါပေမဲ့ ဖြူ ဘက်က အသံတိတ်သွားတာကိုတော့ နားလည်ပုံ ရကာ ...

“မမက ကာရံထက် အသက်ကြီးပေမယ့် ဒါမျိုးက ကာယကံရှင်ကို ယ်တိုင် မသိနိုင်ဘူး မမ ..”

“ဘာလဲဟင် ..”

“အဲဒီလို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် လူတွေက သူတို့ နဲ့ တန်တဲ့ ဘဝမှာ
ပဲ ကောင်းတာ ..၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာရင် ဦးစီးနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း
ကလည်း မရှိ၊ ငါ အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုပြီး လက်မကလည်း ထောင်ချင် ..
အဲဒီအချိန်မှာ နေရာလုတော့တာပဲ၊ ဥပမာ ... မမတို့ အိမ်ထောင်ရေး
မျိုးပဲ၊ မမက ကိုယ်တတ်လို့ ကိုယ်လုပ်မှ ဖြစ်လို့ လုပ်နေရတာတွေ ရှိမ
ယ် ..၊ သူ့ကို ရှေ့တန်းတင်လို့ မရတာတွေကြောင့် ကိုယ်ပဲ ရှေ့ကထွက်
နေရတာပေါ့”

ဒါတွေ ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ နားလည်သွားရတာလဲ ..။

“ကိုနွေ့လို ပုံစံမျိုးနဲ့ လူက မြဲစိစိ၊ ရုပ်လေးချောတော့ မာနက မိုး
ထောင်၊ မမနဲ့ သူ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ လုံးဝ သေ
ချာတယ် ..”

“နေပါဦး .. ညီမလေးက လူကြီးလေးကျနေတာပဲ၊ ဒါတွေ ဘယ်လို
နားလည်နေရတာလဲ ..”

“တီလေး ပြောပြတာလေ .. သိပ်တော့ နားမလည်သေးပါဘူး”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ဖြူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“မမ .. ကိုနွေ့ ကို ကာရံ ပြောတာတွေ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော် ..”

“မဆိုးပါဘူး .. ညီမလေးပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ သိတာကိုး၊ ပြီးတော့လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်
တိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိတာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ လည်း ဟုတ်တာ
ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ် .. တီလေးကိုလည်း ပြောလိုက်ပါနော် .. မေမေ
တို့ နားထဲ ရောက်အောင် အဲဒီလိုသုံးသပ်ချက်တွေကို ပြောမပြလိုက်ပါနဲ့
လို့ ..”

“တီလေးက ကာရုံ ကိုပဲ ပြောဖူးတာပါ။ အဲဒါတောင် မမတို့ လက်ထပ်သွားကြတော့ ကာရုံ က ငိုနေလို့ ..”

“ညီမလေးရယ် ..”

“မမ ..”

“ဟင် ..”

“မမ မရှိတော့လေ ကာရုံ သင်တန်းမှာ မရတဲ့ စာတွေ ဘယ်သူ့ကို မေးရမှန်း မသိဘူး ..။ မမက အခု ကိုနွဲ့ကို ပြန်သင်ပေးနေပြီ မို့လား ..”

“ဟင့်အင်း မသင်ပေးပါဘူး .. ညီမလေး မမဆီ အလည်မလာချင်ဘူးလား ..”

“လာချင်တယ် .. မေမေ့ကို ပြောလို့ မရဘူး ..။ တီလေးကတော့ သွားရမယ် ခဏစောင့်တဲ့ ၊ ကာရုံ က မမဆီကို ခဏတော့ မလာချင်ပါဘူး။ နေမယ်ဆို နှစ်လ သုံးလဖြစ်ဖြစ် ကြာကြာနေချင် တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ခိုးချောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်လေး မလာချင်သေးလို့ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. နောက်ဆိုရင် ဖုန်း ခဏခဏဆက်နော် ..”

“မမကဖြင့် အလုပ်လုပ်ရင် ဖုန်းမကိုင်တတ်ဘဲနဲ့ ..”

အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းမပြောတတ်ပေမယ့် မောင့်ရဲ့ ဖုန်း ဆိုရင်တော့ တတ်နိုင်သမျှ မအား ဘဲလည်း ကိုင်ပေးခဲ့တာပါ ..။ ဒါပေမဲ့ မောင်ကတော့ ..

“ညှပိုင်းတွေ ဆက်လေ နော် ..”

“မမ ကိုနွဲ့ကြီး က အခု ဘာလုပ်နေလဲ ..”

ဒါတွေကို ဦးလှည့်လာမှာ စိုးလို့ စကားလွဲနေတာလည်း မအောင်မြင်

..။

“သူ .. သူကတော့ ဘာလုပ်ရဦးမှာ လဲ ညီမလေးရယ် .. မမတောင်မှ အလုပ်က အခြေမကျ သေးဘူး ..”

တော်ပါသေးသည် ။ ဒါကို ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ ဟိုပြော ဒီပြော နဲ့ ပဲ ဖုန်းချသွားလို့ ..။

“ငါ့တူရဲ့ အတင်းအဖျင်းလေးတွေ တော်တော်မှ ပြောလိုက်ကြရဲ့ လား ..”

“ဒေါ်လေး ..”

အိမ်ထဲလှည့်ဝင်လိုက်တာနှင့် ဒေါ်ခင်ခင် မျက်နှာကြီးနဲ့ တန်းတိုးသည် ။

သူများ ဖုန်းပြောတာကို ဒီလိုနားထောင်နေတာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိရာ ကျမှန်း နားမလည်တာ လား ..၊

ဒီတိုင်း ပြောကို ပြောတတ်တာလား ..။

“ငါက ခိုးနားထောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ဒီနား ရောက်လာတာ ..၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တူအကြောင်း ပြောနေမှန်းသိတော့လည်း မနေနိုင်ဘူး ..”

“ဒါကတော့ ဒေါ်လေးရယ် .. ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကြရင် အဝတ်ချွတ်ကြတယ်၊ အပြင်ထွက် လာတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ရတာပဲမို့လား။ ဒါကို ဘယ်ယောက်ျား မိန်းကမှ သဘာဝချင်းအတူတူပဲ ဆိုပြီး လာပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင် မကြည့်ပါဘူး၊ ကွယ်ရာမှာ ဆိုတာ ကောင်းတာရော မကောင်းတာရော အားလုံး ပါမှာ ပဲ ..”

“ဒါကတော့ ..”

“ မဟုတ်ဘူး လေ .. ဖြူ က မိသားစုနဲ့ စကားပြောနေတာ ..၊ ဖြူ မိသားစုက ဖြူ ကိုတောင်မှ ကြည်လင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ငါကပဲ ခိုးနားထောင်လို့ ကြားတာပေါ့”

ဖြူ ခေါင်းခါနေတာကို လှေကားထိပ်မှာ ဖုန်းပြောရင်းတက်လာသည့် မွန်းတည့် က မြင်နေရ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် .. သူ ဖုန်းပြောနေလို့ ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်၊ သူနဲ့ အလုပ်ကိစ္စပြောစရာရှိလို့ ခင်ဗျ .. တခြားလူကို မှာ ရမှာ မဟုတ်လို့ ပါ၊ နာရီဝက်ကြာမှ ပြန်ဆက် နော် .. သင့်ခံယူ ..”

တခြားလူကို မှာ ရမှာ မဟုတ်လို့ ပါ တဲ့ ..

အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့ ဒေါ်လရိပ်ဖြူ မှ သိမှာ ပေါ့ .. ဒါမျိုးလား ..၊ ဖုန်း ကိုင်လျက် သူ ဆက် လျှောက်ခဲ့သည် ။

ဒေါ်လေးနဲ့ သူမ ဘာတွေပြောနေကြသည် ကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ ..။

“မင်း ကိုယ့်ဖုန်းကိုတော့ အနား ယူထားသင့်တယ် ဖြူ ..”

“မောင် အခုပြောလိုက်တယ်မို့လား .. ပြီးတာပဲ မောင်ရယ် ..၊ ဘယ်သူတဲ့ လဲ ..”

“အလုပ်ကိစ္စမို့လို့ မင်းနဲ့ ပြောမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ..၊ ဦးမြင့်မောင် ..”

ဖုန်းကို လက်ထဲထည့်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည် ။

ဒါ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ မောင့်မျက်နှာ ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းရတာလဲ ..၊

ဒီလိုညှာတိုင်းမှာ ဖြူ ငိုချင်နေတယ် မောင်ရယ် ..၊

★